

Datum van
inontvangstneming

:

15/02/2016

Zaak C-17/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

12 januari 2016

Verwijzende rechter:

Cour de cassation (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

5 januari 2016

Verzoekende partijen:

Oussama El Dakkak

Intercontinental SARL

Verwerende partij:

Administration des douanes et droits indirects

DE COUR DE CASSATION, CHAMBRE COMMERCIALE, FINANCIÈRE
ET ÉCONOMIQUE

Op het cassatieberoep ingesteld door:

1°/ Oussama El Dakkak, wonende te C/105 Missebo, Cotonou (Benin)

2°/ de vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Intercontinental, waarvan de zetel is gevestigd te 87, rue des Cheminots, quartier Missebo, Cotonou (Benin),

tegen het op 25 maart 2014 door de Cour d'appel de Paris (pôle 5, kamer 5-7) gewezen arrest in het geding tussen hen en de administration des douanes et droits indirects (Franse dienst voor douane en indirecte belastingen), vertegenwoordigd door de direction régionale des douanes et droits indirects (regionaal directoraat douane en indirecte belastingen) van Roissy afdeling reizigers, gevestigd te rue du Signe, BP 10-108, 95701 Roissy Charles de Gaulle cedex,

verweerster in cassatie;

[Or. 2]

Verzoekers beroepen zich ter onderbouwing van hun voorziening op de twee bij het onderhavige arrest gevoegde cassatiemiddelen;

gelet op de kennisgeving aan de procureur-generaal;

wijst DE COUR [OMISSIS], ter openbare terechtzitting van 24 november 2015, [OMISSIS];

gelet op het rapport van mevrouw Bregeon, adviseur, en op de opmerkingen van de SCP Waquet, Farge et Hazan, advocaat van O. El Dakkak en van de vennootschap Intercontinental, van de SCP Boré et Salve de Bruneton, advocaat van de administration des douanes et droits indirects, het advies van de heer Debacq, advocaat-generaal, en na beraadslaging overeenkomstig de wet;

het hiernavolgende arrest:

betreffende het eerste middel:

Gezien artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Blijkens het bestreden arrest werd El Dakkak door de vennootschap naar Benins recht Intercontinental belast met het transport van Amerikaanse dollars van Cotonou naar Beiroet met een transit op de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle. Bij een op 9 december 2010 door douaneagenten van de genoemde luchthaven uitgevoerde controle aan de gate voor passagiers met bestemming Beiroet, heeft El Dakkak hen een aangifte overgelegd die hij had afgelegd bij de douanediens van Benin. Hij werd door de douane vastgehouden, en vervolgens werd door de onderzoeksrechter een strafrechtelijk onderzoek ingeleid wegens het niet-nakomen van de aangifteplicht en het witwassen van de opbrengst van fraude. De in zijn bezit zijnde dollars en euros werden in bewaring genomen op basis van artikel 465, II, van de destijds geldende versie van de code des douanes (Frans douanewetboek), en vervolgens verzegeld door de douanediens. Op 11 mei 2011 heeft de onderzoekskamer van de Cour d'appel de volledige procedure nietig verklaard, en de teruggave van het verzegelde geld bevolen. Op 2 april 2012 heeft de Agence de gestion et de recouvrement des avoirs saisis et confisqués (agentschap voor beheer en terugvordering van in beslaggenomen en geconfiscieerde tegoeden) medegedeeld dat de in beslag genomen dollars in euros waren omgezet en dat zij de overschrijving zou uitvoeren van de in beslag genomen som in euro, van de tegenwaarde van het in beslag genomen bedrag in dollar, en van een deel van de op de behandelingskosten verleende korting. El Dakkak en de vennootschap Intercontinental hebben zich voor de vergoeding van het resterende gedeelte van hun schade tot het Tribunal d'instance en vervolgens tot de Cour d'appel gewend, met het argument dat de douanediens niet het recht had om El Dakkak te beschuldigen van niet-nakoming van de aangifteplicht, aangezien een dergelijke verplichting voor hem niet gold.

[Or. 3]

El Dakkak en de vennootschap Intercontinental klagen dat in het arrest hun vorderingen zijn afgewezen terwijl volgens het middel de aangifteplicht die volgt uit artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr.1889/2005 van 26 oktober 2005 geldt voor iedere persoon die de Gemeenschap binnenkomt of verlaat met minstens 10 000 EUR aan liquide middelen. Bijgevolg zijn enkel de personen die de buitengrenzen van de Europese Unie overschrijden aan deze verplichting onderworpen. Een persoon die verblijft in de internationale transitzone is daarentegen niet onderworpen aan de aangifteplicht. Door te beslissen dat het douanepersoneel geen fout heeft gemaakt door de bedragen in beslag te nemen die in het bezit waren van El Dakkak, een uit Cotonou (Benin) afkomstig Libanees staatsburger met bestemming Beiroet (Libanon) en die door hem niet waren aangegeven bij de overgang naar de internationale transitzone van Roissy, en dat de douanediens niet verantwoordelijk is voor de verschillende nadelen die hieruit voortvloeiden, heeft de Cour d'appel bovengenoemde tekst, tezamen met artikel 4 van verordening (EG) nr. 562/2006 van 15 maart 2006 en artikel 464 van de code des douanes, geschonden.

Artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr. 1889/2005 van 26 oktober 2005 bepaalt dat iedere natuurlijke persoon die de Gemeenschap binnenkomt of verlaat, en liquide middelen ten bedrage van 10 000 EUR of meer vervoert, dat bedrag moet aangeven bij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat via welke deze middelen de Gemeenschap binnenkomen of verlaten. Artikel 4, lid 1, van verordening (EG) nr. 562/2006 van 15 maart 2006 preciseert dat de buitengrenzen slechts via de grensdoorlaatposten mogen worden overschreden.

Blijkens artikel 464 van de code des douanes moeten natuurlijke personen die geld, titels of waardepapieren naar een lidstaat van de Europese Unie overbrengen zonder tussenkomst van een kredietinstelling, organisme of dienst genoemd in artikel L. 518-1 van de code monétaire et financier (Frans monetair en financieel wetboek), hiervan aangifte doen onder de voorwaarden zoals voor iedere overdracht bepaald bij decreet, met uitzondering van de overdrachten van minder dan 10 000 EUR. Artikel R. 152-6 van de code monétaire et financier bepaalt dat de aangifte, waarin is voorzien bij artikel 3 van verordening (EG) nr. 1889/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 26 oktober 2005 betreffende de controle van liquide middelen die de Gemeenschap binnenkomen of verlaten, door natuurlijke personen die voor eigen rekening of voor rekening van derden handelen schriftelijk moet worden uitgevoerd bij de douanediens op het moment van binnenkomen of verlaten van de Europese Gemeenschap.

El Dakkak en de vennootschap Intercontinental voeren aan dat de aangifteplicht die voortvloeit uit artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr. 1889/2005 van 26 oktober 2005 iedere persoon betreft die de Gemeenschap binnenkomt of verlaat, zodat slechts personen die de buitengrenzen van de Europese Unie

overschrijden onderworpen zijn aan **[Or. 4]** deze verplichting, en niet personen die in de internationale transitzone blijven.

De douanediens stelt dat een natuurlijke persoon die zich in transit bevindt in de internationale zone van een luchthaven van één van de lidstaten van de Europese Unie, komende uit een derde land en doorreizende naar een ander derde land, in de Gemeenschap is binnengekomen. Zij meent dat de omstandigheid dat deze persoon in de internationale transitzone van de luchthaven is gebleven, hieraan niet afdoet aangezien noch het verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart, ondertekend te Chicago op 7 december 1944, noch enige andere tekst aan de internationale transitzones een extraterritoriaal karakter verleent.

De beslechting van het geding hangt af van de definitie van de begrippen „binnenkomen of verlaten van het grondgebied van de Gemeenschap” en „overschrijding van een buitengrens aan de grensdoorlaatposten” voor een onderdaan van een derde staat die zich bevindt in een „internationale transitzone van een luchthaven” voor de toepassing van artikel 3, lid 1, van verordening EG nr. 1889/2005 van 26 oktober 2005 en artikel 4, lid 1, van verordening EG nr. 562/2006 van 15 maart 2006.

Aangezien het Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande nog geen uitspraak heeft gedaan, dient het om uitlegging van deze bepalingen te worden verzocht.

OM DEZE REDENEN:

wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing verzocht over de volgende vraag:

Moeten artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr. 1889/2005 van 26 oktober 2005 en artikel 4, lid 1, van verordening (EG) nr. 562/2006 van 15 maart 2006, aldus worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde staat die zich in de internationale transitzone van een luchthaven bevindt niet onderworpen is aan de aangifteplicht krachtens artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr. 1889/2005 van 26 oktober 2005, dan wel dat deze onderdaan onderworpen is aan de genoemde verplichting aangezien hij een buitengrens van de Gemeenschap via een grensdoorlaatpost heeft overschreden zoals bepaald in artikel 4, lid 1, van verordening (EG) nr. 562/2006 van 15 maart 2006?

[OMISSIS]

[Or. 5]

[OMISSIS]

[Or. 6]

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 7]** [OMISSIS]

[OMISSIS]

[Or. 8]

[OMISSIS]